

Vizsy Ferenc: Házépítés kalákában

Rájöttem, hogy az „alvásidő” egy radioaktív elem, van felezési ideje. Míg a rádiumé 1600 év, a durmolásom hossza 30-35 évenként esik a felére. 70 év alatt tíz óráról két és félre zsugorodott. Mi történt a többi alvással?! Ami más radioaktív anyaggal, szétsugárzódott a világba, közben felszabadult egy csomó idő, melyet extratöprengéssel töltök. Most pl. azon elmélkedem, hogyan lettem kőműves? Egyébként minden ember az, csak a többi nem tudja.

Az élet egy többé-kevésbé szilárd alapokon létesülő, billió téglából álló, születéstől a halálig folyamatosan magasodó épület. Világrajöttekor minden ember kap a Sorstól egy kezdő építőkészletet, melyben valós elemek (pl. külső és belső testi adottságok) és virtuális tételek, potenciálok (pl. lehetőségek, hajlamok) vannak. Az Életház alapját a szülés előtt meghatározó mértékben a szülők meg a környezet rakják le. Ennek későbbi változásaiban mind nagyobb szerepet kap a ház tulajdonosa.

Az építkezés a köldökszínór elvágása előtt kezdődik. A változatos formavilágról árulkodó téglákból naponta ezernyi kerül a helyére vagy máshova. Ezeket az építőanyagokat az egyén habarcsolja össze, így azok egy idő után roncsolás nélkül nem mozgíthatók.

Az Életház úgy épül, mint a piramis. Messziről hozzák az építőanyagot, helyben faragják, a főépítész irányítása alatt sokan építik. Ha a tervtől eltérő alkalmi megoldáshoz nyúlnak, az évek múlva is látszani fog. A gondolataink, érzelmeink, tapasztalataink, történéseink, ismereteink mind-mind egy-egy téglá, de a falba beépülnek részben mások ilyen-olyan téglái (gondolatai, történései, érzelmei, tapasztalatai, ismeretei is), amelyek méretüket, minőségüket tekintve eltérnek a mieinktől. Ha tudjuk, illesztjük, ha nem, marad, ahogy volt. Lesz, ahogy lesz. Komoly figyelmet igényel, hogy az Életház ne dőljön idő előtt össze.

Ha egy csálé téglá közbe kerül, ha valahol kevesebb lesz a habarcs, ha a kötés nem jön létre, ott a ház fala kifelé/befelé dől, amit jó kőművesként korrigálhatunk ugyan, de az a fal már sohasem lesz függőleges-vízszintes. Az öröm és a fájdalom, a jó és a rossz is beépül a falba. Évekkel később már nem tudjuk, hogy pontosan, hol van, milyen volt, de attól még az a ház része. Emlékezőképességünkől függ, mennyi marad meg ebből a tudatunkban, s mi kerül a tudattalanba. – Láthatjuk, csak részben épül a mi akaratunk szerint az Életház.

A világban nagyon sok Életház van. Némelyik közvetlenül a mienk mellett nő ki a földből, többi távolabb. Némelyik mellett van tered magasodni, a többi elfogja előled a fényt vagy éppenséggel rád dől. Arrébb menni akkor tudsz, ha erre a feltételek adottak. Az új hely se sokkal másabb, sőt, az új szomszédok még feszengetnek is, ha közéjük ékelődik a te Életházad. Nem csak különálló Életházak vannak, akadnak olyanok is, amelyek között híd, függőfolyosó létesül, némelyek egyenesen össze épülnek. Ezek az iker Életházak, nevezzük ezt az egyszerűség kedvéért családi háznak, azaz Családnak.

Bár halálunk után nem omlik azonnal össze az Életház, lassan az enyészeté lesz. Benövik a növények, az alpból a nap kiszívja az erőt, tégláiból el-elvisznek mások, megdőlnek a falak, majd besüllyed a ház az évmilliók sittyjeit őrző múltó időbe.

Nem csak az építkezésen töprengek, hanem azon is, hogy végül miért is bomlik el az alvásidő? Azért-e, hogy többet töprenghessek, vagy azért bomlik, mert túl sokat töprengem? Most aztán töprenghetek a válaszon!